

Helena Koníčková

Scénář k videoreportáži

Zpracovali: Petr Bartoň, Miroslav Buriánek, Ondřej Pilař, Vojtěch Šimon

Pedagogické vedení: Mgr. Ingrid Mendlíková

Škola: ZŠ TGM a MŠ Dolní Bousov

Vojta:

Helena Koníčková. Paní Helena Koníčková, za svobodna Žďárská, pochází z Přepěř u Turnova, kde prožila své dětství. Zde její rodina také měla hospodu, ve které se děla spousta zajímavých událostí. Některé z těchto událostí zapisoval její dědeček do své kroniky. Jednu z nich vám paní Koníčková přečte.

Pamětnice:

Poslední fáze války měly až dramatický průběh. Táhnoucí poražená německá vojska byla ještě ozbrojena a leckde napáchala tragické momenty. U Příšovic přišlo o život mnoho horkokrevných mladých životů a mohlo by se říci, že zbytečně. Bylo přitom ukořistěno množství výzbroje a výstroje a vše složeno na sále (tím se myslí ten sál u naší hospody). Organizoval se odboj vedený majorem Rozenbaunem a praporčíkem Drobníkem přímo v místech hostince, kde také byly drženy hlídky. Jak se však později ukázalo, o hrdinství se nedalo hovořit. Kdosi pojednou přinesl zprávu, že od Liberce postupují německé tanky. Rozhostila se panika a celý odboj se rozprchl. Na bojišti zůstal sám majitel (teda tím děda myslí sebe) nevěda co dělat. Na sále nakradená výzbroj a výstroj. Šlo o život, najdou-li to Němci. Nečekal a začal rychle vyklízet sál. Na pomoc mu přišla dcera nájemce paní Marie Lhotová. Ta byla schována ve sklepě. Naházeli to za zeď na hřbitov a co se týče výstroje, pušky – mezi dříví k plotu Bečkových.

Vojta:

Život paní Koníčkové pokračoval klidně až do roku 1950. V tomto roce za jejím otcem přišlo družstvo Vzlet a chtělo hospodu zabrat. To se však Vzletu nepodařilo, jelikož se počítalo s tím, že hospoda připadne JZD. Jenže 3. 5. 1961 se rozhodlo, že hospoda přejde do vlastnictví československého státu. Tím to ale neskončilo.

Pamětnice:

V říjnu 63 místní národní výbor ale zjišťuje, že nemá peníze na opravy toho hostince a předává vlastně nebo navrhuje Jednotě, aby vzala ten hostinec do vlastnictví. Jednota to ale nepřijala, protože taky vlastně neměli na to prostředky a v roce 1966 hostinec vrátili s tím, že uzavřeli nájemní smlouvu (jako s dědou).

Vojta:

Mezitím, co hospoda prožívala krušné časy, se paní Koníčková vzdělávala. Nejdříve chodila na Gymnázium v Turnově, poté i na Vysokou školu pedagogickou v Plzni. Po dostudování začala v roce 1958 učit v Dolní Bousově. V Dolním Bousově poznala i svého manžela, se kterým měla dceru Pavlínu. Také na žádost ředitele školy vstoupila do KSČ, čehož později litovala. Když přišel rok 1968, tak se paní Koníčková angažovala proti okupaci. Například transparentem.

Pamětnice:

První transparent vlastně byl už hned druhý den ráno, tam stály tanky vlastně přes to náměstí a ten transparent jsme teda psali my s Frantou v noci, to asi nikdo neví z Bousova. Ten jsme dali na takové tyče a bylo to v parčíku. Tam stály ty tanky, my jsme to tam šli zatlouct a bylo tam... já, že jsem uměla ruštinu, tak tam bylo 1945 osvoboditelé - osvoboditelé, že jo, bylo to v azbuce, a 68 okupanti. No, a tak jsme vzali s sebou i Pavlínu, které byly dva roky, tak jsem si ji tam vzali s sebou za ruku, kdyby nás zastřelili, tak abychom byli tam všichni. No ale nestalo se nic tokového. Pak samozřejmě to, že jsme se takhle angažovali v tom osmašedesátém, tak to mělo ten důsledek, že jsme byli z té strany vyškrtnutý.

Vojta:

Vyškrtnutí paní Koníčkové do života přineslo mnoho komplikací. Proto byla ráda, když režim skončil a nastaly první svobodné volby.

Pamětnice:

Svátek byl, když byly první svobodné volby v roce 90, takže jsme byli teda takový, kdy byla jedna kandidátka a kdy teda lidi přišli z donucení, ale tady jsme byli vlastně nadšený a svátečně jsme se oblékli a byli jsme rádi, že teda taková situace nová nastala.

Vojta:

Na začátku tisíciletí jí umřel manžel, přestala učit a vyrostla jí dcera. Dnes si žije spokojený život v Dolní Bousově.